

Kedves, jó Barátom!

A régi világ összeomlott. Mulasztásaiért, hála Istennek nem érzem magamat felelősnek. Nagyon mély változás lép a helyébe, amelyet megértettünk és Feleségemmel együtt készültünk a nagy feladatra, hogy szerencsétlen országunk az új világba annak helyes felismerésével illeszkedjék bele. Az átmenetet a tatai "mintajárásban" akartuk átélni, amelynek fejlesztéséért teljes odaadással éltem. Fájdalom, a háboru ezt a járást várakozásom ellenére kegyetlenül megtaposta és itt a tegnapi napon a lelki megpróbáltatásnak olyan mélypontjára jutottunk, amely elzárja az átjutás útját és elveszi a jövőbeli eredményes közreműködés reményét.

Tegnap reggel két vörös katona elrabolta pénzünk jelentékeny részét és órákat, és aranyat követelt. Mivel két óránkat előző nap rabolták el, nem adhattam. Erre kihajtottak az udvarra, felrobbantottak mellettem egy kézigránátot, és követelték, menjek odébb, mert rám akar egyet dobni. Mivel szilárdan állítottam, hogy nem adhatok, lassan belenyugodtak. Az egyik katona azonban estig a házunkban maradt. Délután egy tiszt és két másik katona jött hozzánk, és az itt lévő Gróf Pirit akarta magával vinni. Mivel az nem ment, a szobánkban jelenlétünkben rálőtt, úgy, hogy a golyó a feje fölött a falba fúródott. Erre a tiszt, aki nem volt ugyan józan, kituszkolta a katonát. A reggel óta itt maradt katona közben Csabánéra vetett szemet és azzal ment el, hogy éjjelre szeretne három más katonával visszajönni. Mondtuk, hogy nincs helyünk. Este kilenckor újból kopogtak, s bejött az a tiszt, aki délután volt itt, az a katona, aki rálőtt a Gróf Pire, és még egy idősebb tiszt, aki mérnöknek mondta magát. Követelték, hogy G.P. és Cs.-né menjen velük. Nem mentek. Közben kituszkoltak mindünket a konyhába, miközben a katona ököllel engem megvert. Mialatt a szobánkban a délutáni tiszt egy zsákra valót rabolt, kinn az idősebb tiszt szóval tartott minket, előzékenynek mutatkozott, mondván, hogy a másik kettő egy kicsit ivott. Közben erősen nézte Feleségemet, és elővette egy kiskunfélegyházi zenetanár feleségének a fényképét és mutatta, hogy a Feleségem mennyire hasonlít rá. Mire a másik tiszt elkészült, az idősebb kijelentette, hogy két nőnek azonnal velük kell mennie, "dolgozni a konyhán", amint a Szovjetben is mindenkinek dolgoznia kell, és pedig G.P.-nek és Ty.E.-nek, aki Diánék rokona. Újból pisztolyt vettek elő, azoknak menniük kellett, ők pedig "Vizontlátásra" köszönéssel távoztak.

Ez az a helyzet, melyet Feleségemmel együtt nem idegösszeroppanásból, hanem a körülmények teljes áttekintésével olyannak érzünk, amelyet mély megáláztatás nélkül átélni nem lehet, s csak a közt van választásunk, hogy

azonnal együtt és önként vessünk annak véget, vagy egy-két napon belül, esetleg egymástól elszakítva és megkínözva jussunk a végére. Tudod, hogy mennyire vallásosak és istenfélők vagyunk és mély lelki elmélyüléssel, Isten kegyelmét kérve, és összes bűneink újabb megbánásával határoztuk el a halálban való együttmaradást abban a reményben, hogyha a katona a háboruban nem gyilkos, akkor a Jóisten előtt ebben a helyzetben mi sem leszünk öngyilkosok, és a Boldogságos Szűz Mária és arkangyal és szent imádságára "Partem aliquam et societatem donare dignebitur cum suis Sanctis Apostolis, Martiribus et omnibus Sanctis intra quorum nos consortium non aestimater meriti, sed veniae largite admittebit."

Jóságos megítélésedre kell biznunk, hogy egyházi temetés tisztességében részesülhetünk-e és mindenestre kérünk, hogy értünk Gyula barátunkkal együtt buzgón imádkozni és szentmisét mondani méltóztatassatok.

Dxxx Dxxx-nál hagytam a megmaradt pénzünket, 3000 P-t azzal a kívánsággal, hogy azt Hozzád juttassa el. Arra kérek, hogy abból egyszerű eltemetésünk költségeit fedezni és alkalmas időpontban arról is gondoskodni méltóztatással, hogy egy szekér a koporsóinkat Tatára, a környei úti temetőben lévő családi sírboltunkba átszállítsa. A megmaradó pénzt pedig légy szives a héregi egyházközség céljaira fordítani legjobb belátásod szerint.

Nem tudom, hogy Édesanyám, akit végtelenül szeretek, és 76 éves, valamint Öcsém, akinél most lakik, Budapesten élnek-e? Az a kérésem, hogy a mellékelt levelet, az első alkalommal hozzá eljuttatni méltóztatással. Lennél szives ugyanakkor a Magyar Közigazgatástudományi Intézetet /Kiss István és Elek Péter/ is értesíteni, megmondván nekik, hogy állandóan a legnagyobb szeretettel gondoltam Rájuk és Többi kedves Tanítványaimra és imádkoztam mindig értük. Azt kérem, méltányolják, hogy méltatlan és megalázott életet élhetőnek nem tartok, és azt szeretném hinni, hogy életemet így sem fogják befejezetlennek tartani.

Dicsértessék az Ur Jézus Krisztás mindörökkön örökké. Amen!

Magyary Zoltán.

Kedves Plébános Ur! Ezt a levelet, amely az én érzéseimet 100 %-ban tartalmazza, kérem, hogy egyszer kivonatosan írja meg Hadzsy Olga szoc.test. társ. /Schlachta/ rendtagnak /XI.Ábel Jenő utca 23, vagy Magyar-Francia Pamutipargyár/ aki a legjobb barátom. Utolsó peremig /?/ nagy szeretettel gondoltam rá, s kérem, hogy imádkozzon ő is értünk. Tisztelettel, szeretettel /Annuskának/

Magyary Zoltánné.

Curriculum vitae.

Kis-Magyari Magyary Zoltán 1888.évi június hó 10.-én Tatán, Komárom vármegyében született. Római kath.vallásu, nőtlen. Atyja: néhai Lajos, m.kir. honvédezredes.

Képesítése: jog- és államtudományi doktori oklevél, államszámviteltani államvizsgálat, gyorsírástanári oklevél. 1912.-ben félétét töltött a lipcsei egyetemen.

Idegen nyelvismerete: németül tökéletesen beszél és ír, franciául jól beszél és ír, angolul és olaszul annyit ért, hogy tudományos irodalmakat eredménnyel használhatja.

Több nagyobb külföldi tanulmányutat tett Ausztriában, Németországban, Belgiumban, Hollandiában, Francia-, Olaszországban és Svájcban.

Állami szolgálatát a vallás- és közoktatásügyi minisztériumban kezdte, 1910.évi augusztus hó 1.-én, mintminiszteri fogalmazógyakornok. 1911. évi április hó 28.-án valóságos segédfogalmazó, 1913. évi december hó 22.-én valóságos fogalmazó lett; 1915.évi augusztus hó 23.-án segédtitkári címet, 1918.évi december hó 31.-én valóságos titkárrá neveztetett ki, 1921.évi szeptember hó 10.-én osztálytanácsosi címet és jelleget kapott, 1922.évi június hó 23.-án pedig valóságos miniszteri osztálytanácsos lett.

A vallás- és közoktatásügyi minisztériumnak legtöbb ágában hosszabb-rövidebb ideig teljesített szolgálatot. Többek közt hosszabb ideig szolgált a nem állami elemi iskolák ügyosztályában, ahol az 1907. XXVII. és 1913. XVI.t.c. alapján felmerülő vitás valamint közigazgatási bíróság előtti panaszügyeknek volt előadója, majd a művelődéspolitikai ügyosztályban, ahol önálló kodifikációs munkákat végzett. 1920. év őszén az akkor felállított költségvetési ügyosztály vezetője lett, amely ügyköréhez 1921.év júniusában az is járult, hogy az elnöki ügyosztály helyettes főnökévé neveztetett ki.

A háboru alatt részt vett az Országos Hadigondozó Hivatal szervezésében, 1917.évi március hó 22.-től május végéig, a miniszterelnökségen teljesített szolgálatot.

1918/19. tanév eleje óta a budapesti Pázmány Péter tudományegyetem jog- és államtudományi karán, az államszámviteltan meghívott előadója és a budapesti államszámviteltani állami vizsgálóbizottságnak 4 év óta rendes tagja.